

Ιδρύοντας Δημοτικά Θέατρα: Μύθοι και παραδείγματα

Παγκοσμίως, στην ιστορική τους προοπτική, τα δημοτικά θέατρα είναι ένας θεσμός του τέλους του δέκατου ένατου αιώνα, ο πιο διαδεδομένος μάλλον θεσμός από όλους τους δημόσια χρηματοδοτούμενους που σχετίζονται με την τέχνη του θεάτρου. Υπάρχουν πολύ περισσότερα δημοτικά θέατρα από ό,τι εθνικά θέατρα. Ωστόσο τα δεύτερα μονοπωλούν το ενδιαφέρον των ερευνητών. Ίσως επειδή συνδέονται με ένα ολόκληρο έθνος, ενώ τα δημοτικά θέατρα μόνο με μια περιφέρεια. Ίσως επειδή τα εθνικά θέατρα διαθέτουν μεγαλύτερη επιχορήγηση από την πολιτεία, ενώ τα δημοτικά θέατρα πρέπει να βασίζονται σε εναλλακτικές μορφές χρηματοδότησης. Η παρούσα ανακοίνωση θα εξετάσει τα δημοτικά θέατρα ως θεσμικό μοντέλο, υποστηρίζοντας ότι προκύπτουν μεν ταυτόχρονα με τα εθνικά θέατρα, αλλά αντλούν από ένα ευρύτερο φάσμα οργανωτικών δομών για την υλοποίησή τους. Θα εξετάσουμε διάφορες από αυτές τις μορφές οργάνωσης των δημοτικών θεάτρων κυρίως στις ΗΠΑ (περιφερειακό θεατρικό κίνημα), στη Γερμανία (Stadttheater) και στην Ιταλία (teatri stabili) και θα συγκρίνουμε αυτά τα διαφορετικά μοντέλα με τα ελληνικά δημοτικά θέατρα. Η θεωρητική προσέγγιση θα βασιστεί στον νεοθεσμισμό, πράγμα που σημαίνει ότι θα δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στη σχέση μεταξύ των μεταβαλλόμενων θεσμικών αφηγήσεων και της συγκεκριμένης υλοποίησής τους.